Senecký raj

2/2019

Zimné vydanie

Senecký raj, 2/2019—zimné vydanie—školský časopis

Vydáva ZŠ pri SLVS Senec, Diaľničná 1, 903 01 Senec

Vychádza od r. 2013 ako občasník

SLVS
Súkromné liečebno-výchovné sanatórium
Diaľničná 1, 903 01 Senec

SENECKÝ RAJ

2/2019

šk. rok 2019/2020 občasník - zimné vydanie

OBSAH

Bez úvodu na úvod..... 2
Škola priateľská k deťom..... 3
Predvianočná besiedka..... 4
Vianočný príhovor..... 5
Beh cez pole neorané..... 6
Karneval alebo Fašiangy?..... 7
Škola hrou - fotopríbeh z Bratislavy..... 8
Výtvarná výchova ako súčasť terapie..... 9

Členovia redakčnej rady a dobrovoľní prispievatelia.

Predseda a šéfredaktor red. rady: Julo, 9. roč.

Redaktori: Boris, 8. roč.

Jakub, 6. roč.

Roman, 8. roč.

Dobrovoľní prispievatelia: Dávid, Nikolas, Braňo, Janko, Kristián

Bez úvodu na úvod

Horúca jeseň priniesla plody tvrdej práce aj do Seneckého raja. Okrem Redakčnej rady sa pravidelnými prispievateľmi do našich rubrík stali chalani, pre ktorých sme vyrobili papierovú „tajnú schránku“, do ktorej môžu vložiť príspevky kedykoľvek sa im podarí niečo napísať. Prekvapilo ma, koľko príspevkov sme pred Vianocami „vylovili“ z tajnej schránky. Touto cestou by som sa rád všetkým poďakoval, a zároveň si viem predstaviť, koľko času strávim nad „lúštením“ písma.

Decembrová predvianočná besiedka nám otvorila všetky zmysly pre blížiace sa Vianoce - sviatky pokoja a mieru. Spolu s vychovávateľmi sme si pripravili originálne vystúpenia a každý z nás reprezentoval svoju výchovnú skupinu. Niektoré vstupy pobavili, niektoré chytili za srdce a v nejednom oku sa zaligotala slzička. (Však, pani Stanka?)

Január nie je ničím zvláštnym ani v Seneckom raji. Blížia sa polročné prázdniny, ktorým vždy predchádza polročné vysvedčenie. Preto sme si vylepšovali skóre a vlastná tvorba či aktivity išli bokom. Až na jednu: beh cez pole s pánom Peťom.

Vo februári sa uskutočnil zaujímavý karneval v spolupráci s vychovávateľmi a poviem Vám úprimne, niektorí nepotrebovali ani masku. Sme radi, že sme sa zúčastnili a zabavili v rytme disko tejto jedinečnej a neopakovateľnej zábavy, ktorá sa každým rokom mení k lepšiemu.

V tomto mesiaci sme sa vybrali zo školy na výlet do Bratislavy za zážitkovým učením do Zážitkového centra Aurélium v Bratislave. Priniesli sme so odtiaľ zaujímavé poznatky, vôbec sme sa neučili, ale zažili sme príjemný deň s pánom Milanom a učiteľským zborom.

Asi som zhrnul všetko do niekoľkých riadkov, ako prebiehala zima na našom „opustenom ostrove“. Postavili sme sa zoči voči našim problémom a starostiam a dokázali sme si navzájom pomáhať a malými krokmi usilovnosti a trpezlivosti napredovať tam, kam túžime všetci odísť. Na slobodu.

Plot, ktorý vymedzuje náš pohyb v areáli, sa nechutne ovíja okolo nekonečného obvodu neskutočného miesta, kde sa cítim naozaj sám. Dlhé zimné večery mi pripomínajú ako sa čas v chladnom období vlečie. Vymýšľam si v hlave slovné hry a občas mi prebleskne hlavou myšlienka na útek. Ale kam by som utekal v tejto ešte sychravej zime bez snehovej pokrývky? Vždy sa prehovorím ,ako vždy sám, že by to bola chyba. Prijal som zodpovednosť za fungovanie časopisu. Píšem si, čo mi fantázia prinesie a Senecký raj by som už za nič nevymenil. Zostanem a budem sa snažiť prispieť malým kúskom seba do kolobehu nudných činností v elvéeske.

Je zvláštne byť na tomto opustenom ostrove a ešte k tomu opustený. Viem, že keď sa vrátim z domu po Vianociach sem, všetko okolo mňa bude iné, ale vraciam sa do Seneckého raja. Nie vždy je to raj, ale iná cesta neexistuje.

Pracujeme na sebe všetci a podávame si pomocnú ruku, akoby to bolo naše poznanie. Výhodou je, že si to môžem zaznamenať, lebo prvýkrát v živote môžem.

A predstavte si, že to aj niekoho naozaj zaujíma.

Viem, že raz odídem. Preto by som v tomto úvode dokončil to, čo som začal:

Ďakujem tým, ktorí sa ma ujali a nasmerovali ma na cestu poznania lepších vecí, ktoré môžeme vždy robiť spoločne, aj keď to nie je vždy jednoduché, ako si to predstavujem ja.

Ďakujem učiteľom a vychovávateľom, ktorí podávajú pomocnú ruku, keď to najviac potrebujem.

Som rád, že som Vás stretol a mohol sa „očistiť“ zo svojich hriechov.

Prajem Vám veľa šťastia.

Aj sebe, samozrejme.

Boris, 8. roč.

Škola priateľská k deťom

Dovoľte mi na začiatok napísať citát, ktorý som si prečítal na www.unicef.sk a zároveň všetkých informoval, čo je cieľom humanitárnej organizácie UNICEF: *„Aby každé dieťa malo detstvo, v ktorom je milované, chránené, zdravé, vzdelávané, a v ktorom je schopné naplniť svoj potenciál. A to tak na Slovensku, ako aj v ktorejkoľvek krajine sveta.“*

Nevybral som si ho náhodou. Spomenul som si na svoje detstvo a veľa si z neho nepamätám. Možno iba záblesky niečoho, čo mi zmenilo život a nikdy som nenabral odvahu podeliť sa s krutosťou, ktorá sa mi priplietla do života. Bolelo to, keď som videl na vlastné oči, ako otec udrel mamu, ktorá nebola najtriezvejšia. Kedy začali hádky medzi mojimi rodičmi, si nepamätám. Videl som iba začiatok konca našej fungujúcej rodiny. Mama odišla, zostal som u otca, ktorý už nemal na mňa čas, lebo pravidelne chodil do práce a snažil sa uživiť nás. Mňa a brata.

V tomto okamihu sa moje bezstarostné detstvo skončilo. Jedna jediná situácia mi vzala to, na čom mám nárok. A musel som dospieť. Príliš skoro, ale musel.

To je môj príbeh, ktorý má už známy koniec - príchod do SLVS.

UNICEF je celosvetová organizácia, ktorá pomáha deťom na celom svete. Vďaka projektu „Škola priateľská k deťom“ vás môžem informovať o tom, ako prebiehali aktivity v našej škole pod vedením pani Barborky.

Na spoločnej besede venovanej téme **Koľko detí žije v chudobe,** sme sa dozvedeli, že 1 zo 6 detí žije v extrémnej chudobe. Chcel som sa dozvedieť viac, čo je extrémna chudoba.

Moje poznanie ma šokovalo. Extrémne chudobný človek nemá prístup k základným potravinám, pitnej vode, zdravotnej starostlivosti a streche nad hlavou. Tieto deti nemajú možnosť na šťastne prežité detstvo, pretože denne bojujú o prežitie. Na ostatné nezostáva čas. *„To už viem, ale prečo sa niečo také deje vo svete?“*

Najčastejšou príčinou vzniku chudoby je nestabilita krajiny, spôsobená konfliktmi na jej území. To vplýva na ekonomický, sociálny, edukačný rozvoj v krajine. Jednoducho povedané: Tam, kde nie sú peniaze, nie je možnosť zamestnať sa a plnohodnotne napĺňať svoje životné ciele, ktoré sú, napríklad na Slovensku, sprevádzané láskou, ochranou, zdravím či šťastím. Bezstarostné detstvo.

Neviem si predstaviť deti, žijúce v krajine, kde nemajú pitnú vodu, nemôžu ísť k lekárovi alebo chodiť do školy, aby sa dozvedeli niečo podobné ako teraz ja na besede.

Jedinou nádejou pre deti, žijúce v chudobe na celom svete, je práve celosvetová organizácia UNICEF - Detský fond Spojených národov. Ochraňuje práva dieťaťa na celom svete a zabezpečuje potrebné dodávky jedla, liekov či oblečenia. Zabezpečuje pravidelnú pomoc každý deň tým, ktorí sú najviac zraniteľní - deťom.

„Kto pomáha zabezpečiť dodávky životu nevyhnutného materiálu?“

Za úsilím, ochotou a bezhraničnou nádejou stojí človek. Jednotlivci aj svetoznáme spoločnosti, ktoré dobrovoľne prispievajú do fondu OSN. Ľudia, ktorí sa vydávajú na dlhú a únavnú cestu, aby doručili deťom to, čo nevyhnutne potrebujú. A potom sme tu my, žiaci ZŠ, ktorí sa zúčastňujú odporúčaných aktivít, aby sme nezabudli na tých, ktorí to najviac potrebujú.

Z besedy som odchádzal so zmiešanými pocitmi. Moje problémy sú malou kvapkou v mori v porovnaní s tým, čo prežívajú deti v iných krajinách, ktoré možno práve v tejto chvíli bojujú o svoje prežitie.

Som rád, že som sa zúčastnil besedy, ktorá sa stala akýmsi posolstvom pre nás všetkých: „Nebyť sebecký a pomáhať iným.“

Jakub, 6. roč.

(Pred)Vianočná besiedka

Otvoril som v notebooku galériu fotiek. Klikol som na súbor Predvianočná besiedka. Hneď som si spomenul.... Na všetko!

Atmosféra Vianoc sa nekontrolovateľne blížila, emócie sa stupňovali a všetci sme chceli ísť domov. Bolo nevyhnutné nás zamestnať zmysluplnou činnosťou, aby sme sa od samej radosti nezbláznili.

Každoročné prípravy na besiedku sa podobali ako vajce vajcu. Chalani sa medzi sebou hádali, kto bude v rade prvý, kto je lepší v spievaní a aby to nestačilo....kto je lepší tanečník. Akoby toho nebolo dosť, pokazil sa magnetofón. Super. „Páni, žiadna besiedka sa konať nebude. Ako tento prúser vyriešime, fakt netuším."

Celou chodbou sa ozývali hádky: "Ja som ti to hovoril, Dano, že tú pesničku nemáš púšťať dookola. Vyšťavil si magič a teraz to môžeme zabaliť!"

„Čo zase ja, Boris. Ty si tu najmúdrejší mudrlant na svete, však? Stále ti niečo vadí, nič ti nie je dobré." A všetko sa začalo komplikovať do chvíle, kým do hádky nevstúpil Markus: „Chalani, nebláznite. Pozrite, veď to niekto vytiahol z elektriky, a preto vám to nefunguje." Všetci sme sa pozreli na Markusa s otvorenými ústami, nastalo ticho a v tej istej sekunde sme sa všetci rozosmiali. Začali sme nacvičovať moderný rapový tanček ešte raz. Všetci sa zapotili, ale výsledok bol úžasný.

Predstúpiť pred publikum nie je jednoduché. Zo začiatku sme to nebrali vážne, ale keď pán vychovávateľ pustil „tú našu" roztriasli sa mi kolená. Po prvých nacvičených tanečných krokoch tréma opadla a naša skupina to dala.

Naplno a bez chyby.

Po úvodnom tanci, ktorý nám dal zabrať, nastúpila druhá skupina - tvrdá konkurencia. Zvolili si disko žáner. Nebola to síce súťaž, ale boli sme lepší. Gratulujeme chalanom, ktorí sa snažili, ale bolo vidieť, že ich to veľmi „nebaví".

Dokázali urobiť nástup, ale ten musia vedieť aj o polnoci a celý čas sa dohadovali, kedy začnú. Po dlhej chvíli napätia sa ozvala pesnička. S oneskorením, ale predsa začali tancovať a celý čas boli mimo rytmu. Dotancovali, nikto si ich chybičky nevšimol (iba ja) a celou chodbou sa ozval potlesk, ktorý si zaslúžili. Zvládli ste to, chlapci!

Tretia skupina si zvolila totálny úlet na labutích krídlach. Nikto presne nevie, o aký žáner hudby išlo, ale smiali sme sa všetci. Nedokončená choreografia, úsmevy na červených tvárach pripomínali skôr beh na dlhé trate na telesnej, nie seriózny výstup zohratého tímu. Chlapci mali čo robiť, aby dokončili predstavenie. Úspešne.

Chyby si opäť nikto nevšimol.

Na záver predvianočnej zábavy nám Markus, Ľuboš a Sebastián zaspievali rómsku vianočnú pieseň, ktorá sa tak dotkla našich

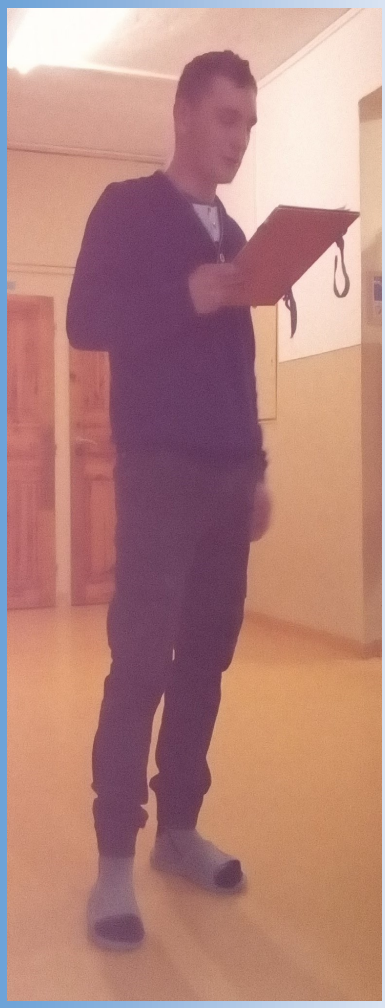

Vianočný príhovor

Vážená pani riaditeľka, milí učitelia, obetaví vychovávatelia!

Prichádza najkrajší čas v roku, kedy sa stretnú pohromade všetky rodiny sveta, aby si pripomenuli, že Vianoce nie sú len o odbaľovaní darčekov pod vianočným stromčekom, ale predovšetkým o spolupatričnosti, skromnosti, nádejach a spoločne strávenom čase v rodinnom kruhu.

Prihováram sa predovšetkým k Vám, milí zúčastnení, aby ste boli pri našom hodnotení zhovievaví a umožnili ste nám opustiť SLVS s pocitom, že spravodlivé výsledky hodnotenia, o ktoré sme sa celý čas usilovali, prinesie mnoho šťastných návratov všetkých chlapcov do náručia rodiny, blízkych a priateľov. Aj my túžime po oddychu a prežiť Vianoce s tými, ktorých často dlhé týždne nevidíme.

Preto mi dovoľte, aby som v skromnom príhovore poďakoval Vám, pani riaditeľka, za všetko, čo pre nás robíte. Áno, niekedy to s nami nie je jednoduché, ale vždy sme sa naučili počúvať Vaše dobré rady a riadiť sa nimi, aby sme druhýkrát nezišli z cesty a pokračovali v dosahovaní cieľov, ktoré sme si stanovili ihneď po príchode. Odpustite nám naše prešľapy, ktoré sme urobili. Za všetkých chlapcov môžem zodpovedne povedať práve teraz v tejto slávnostnej chvíli, že sme ich neurobili náročky.

Veľké poďakovanie posielam aj učiteľom, ktorí s nami trávia čas v škole a snažia sa nám to pri vzdelávaní niekedy uľahčiť, aby sme pochopili dôležitosť učiť sa. Niekedy aj na vlastných chybách. Ďakujem za zmysluplné aktivity, ktoré nám spríjemňujú chvíle v našej škole.

A na záver by som sa prihovoril naším najlepším vychovávateľom, ktorí si s nami vždy užijú nejedno prekvapenie, ktoré im vždy starostlivo pripravíme. Nie je to s nami ľahké, ale ich prísna disciplína, trpezlivosť a porozumenie nám vždy uľahčili pobyt v SLVS.

Vám všetkým patrí naša vďaka.

Sme tu všetci na Predvianočnej besiedke. Nech sa táto udalosť stane symbolom zrodu niečoho nového. Darček, ktorý si odnesieme všetci domov a keď nastane správny čas, otvoríme ho, aby sme zistili, čo všetko sme sa tu naučili a kto nám odovzdal poznanie, že Vianoce sú sviatky pokoja, mieru a lásky.

Prajem vám za všetkých pokojné prežitie Vianoc, nech sa vám splnia všetky želania a držme si všetci palce, že sme dosť silní a statoční na to, aby sme v Novom roku nerobili zbytočné chyby a poučili sa z tých predchádzajúcich.

Ďakujem.

Roman, 8. roč.

Foto: www.hobbyportal.sk

Beh cez pole neorané

Dňa 18. decembra 2019 sa vyčasilo. Slniečko vykuklo spoza šedých oblakov a jeho lúče si prerazili cestu, aby pohladili kúskom svojho tepla premočenú zem, ktorá sa už dávno pobrala na zimný spánok.

Pán Peťo, náš super vychovávateľ, sa ale nikam odpočívať nepobral. Nič tomu nenasvedčovalo. Pripravil si pre nás súťaž, ktorú vždy absolvujeme s ním v zimnom období. Stále má niečo pre nás pripravené. V septembri sme s ním púšťali šarkana. Učil nás ako ho čo najdlhšie udržať vo vetre nad zemou. Jednoduché to nebolo, ale každému chalanovi sa to podarilo aspoň vyskúšať.

Ale späť k behu. Súťaž sa mi vôbec nepáčila. Behať niekde po poli ako splašený zajac. Bol som trochu nahnevaný, ale musel som ísť. Postával som pri skupine, kým pán Peťo vysvetľoval pravidlá súťaže, ale mňa zaujala až posledná veta: „Víťazi získajú sladkú odmenu.“ Už dávno som nepocítil chuť mliečnej čokolády. Ani nepamätám. Stále som karhaný, lebo sa mi nechce rešpektovať pravidlá a škola ma nebaví.

Vyšli sme z areálu cez asfaltovú cestu do poľa, kde bol naozaj neľudský terén, ale po chvíli som zistil, že zem je tak zamrznutá, že sa neoplatí sťažovať sa na rozmočenú zem. Počas prípravy na beh celej skupiny mi lúče slnka pohladili šiju a ja som sa bližšie schúlil do vetrovky. V duchu som sa zasmial: ´Prehráte, vy namyslenci. Vyhráme to my.´

Pán Peťo pokračoval ďalej vo vysvetľovaní, ale ja som už sníval o čokoláde. Rozdelil nás podľa veku na tri skupiny. Bol som medzi najstaršími. Každá skupina bežala prvé kolo spolu. Čo myslíte, kto vyhral? Naša skupina.

No a potom to už bolo zaujímavejšie. Aspoň pre mňa. Beh jednotlivcov, ktorí súperili o prvé, druhé a tretie miesto. Pán Peťo odštartoval a ja som sa rozbehol presne podľa stratégie, ktorú mi poradil. A vyšlo to. Naozaj sa niekedy oplatí počúvať vychovávateľov. Bol som prvý a viem, že som si to zaslúžil, lebo som súťažil fér plej, čo sa o živote povedať nedá. Tak aspoň tu, na tomto mieste som mohol ukázať, že je vo mne aj niečo dobré, čo sa tu cení a ja som dostal nielen sladkú odmenu, ale aj pochvalu.

Nebol som jediný, ktorý vyhral. Za skupinu najmladších si sladké trofeje odniesli Matúš, Mário a Ľuboš. V skupine teenagerov si šplhli ako inak Filip, Markus, Paľo. No a v našej skupine sme sa podelili ja, Stano a Martin. Sme proste najlepší.

Večer sme dostali ceny a pochutili sme si. Podelil som sa s ostatnými, ktorí neboli takí šikovní.

Celá akcia dopadla dobre. Slnko sa rozhodlo posvieť si na nás po celý čas súťaže. Čas čakania na ostatných som si krátil pohľadom na zimnú krajinu. Stromy majestátne stáli na svojich miestach a poctivo držali stráž nad oddychujúcou trávou a spiacich chrobákov. Šedé oblaky prplávali celú zemeguľu, aby sa prišli pozrieť na náš športový výkon. Mali sme teda aj divákov. Len nikto netlieskal a nepovzbudzoval. Čoskoro začal fúkať mierny vietor, ktorý svojim chladivým dotykom rozstrapatil moje starostlivo učesané vlasy. Sklopil som zrak do zeme a chcel som ujsť ďaleko, preč od chladu osudu, ktorý ma čaká.

Zaspal som rýchlo a snímal sa mi sen, že som súčasťou bežeckého tímu na Olympijských hrách. Ako inak sa to mohlo skončiť? Vyhral som.

Foto: www.behame.sk

Karneval alebo Fašiangy?

Prečítal som si predchádzajúce čísla Seneckého raja na tému karneval. Nič som sa však nedozvedel, aký je rozdiel medzi karnevalom a Fašiangami, a preto tu trochu poupratujem a dám veci do poriadku.

V prvom rade je to celonárodná slovenská tradícia, ktorú si odovzdávajú generácie z pokolenia na pokolenie. Nevnímam to ako niečo zastarané, pretože sa Fašiangov zúčastňujem každý rok. Kamaráti ma vždy zavolajú na ich prípravu do obecného kultúrneho domu v Slatine, kde sa to odohráva aj v prípade nepriaznivého počasia. Tradičná výzdoba je spojená so spevom ľudových piesní, ktoré spievajú naše staré mamy, aby sa v tej dnešnej modernej dobe nenudili. Počúvam ich rád a pri tom mi letí čas, keď sa mi podarí na plafón zavesiť karnevalovú výzdobu, ktorú už máme dávno pripravenú.

Žijem na dedine, kde sa každoročne oslavujú Fašiangy, Turíce, a potom Veľká noc príde. Som jednoduchý chalanisko, ktorý sa zabudol vrátiť do školských lavíc, ale to čo sa dialo u nás na dedine na strednom Slovensku som mal pevne pod kontrolou.

Niekomu to príde divné.... Fašiangy. „Čo to oslavujete, prosím Ťa?“ pýtal sa ma nejeden chalan.

„Fašiangy sú spojené predovšetkým so zábavou.“ To ich zaujalo a začal som rozprávať ďalej. „Ľudia oslavujú prichádzajúcu jar. Príroda sa prebúdza zo zimného spánku. Je to akoby si vstal z mŕtvych a uzdravil sa. “Všetci na mňa pozerali a počúvali ďalej so zatajeným dychom. „Naši si oblečú ľudové kroje, zoberú hudobné nástroje a prechádzajú ulicami po dedine, aby všetkým oznámili veselú novinu.“ dopovedal som. Markus sa ozval: „Akú?“

„Ach jaj, akú? Že sa skončila zima a prichádza jar. Nový začiatok, nový život.....tak ako tu v SLVS.“

Markus dobiedzal ďalej: „A načo sú vám masky?“

Trpezlivo som mu odpovedal a chalani natŕčali uši: „Maska má vyobraziť nejakú spoločenskú tému alebo silné zviera v prírode, ktoré symbolizuje silu a neoblomnosť prírody. Dnes si už nasadzujeme rôzne masky, skôr moderné.“

„Páni!“ prekvapene prehovoril Matúš. „Uvedomujete si, že niektorí z vás žiadnu masku na dnešný karneval vôbec nepotrebujú?“ celkom prerušil náš rozhovor a všetci sa začali smiať. Hodili sme po ňom vankúš, aby už bol konečne ticho a neprovokoval.

„Najlepšie na Fašiangoch je jedlo. Pochutili by ste si. Šišky, makové záviny, klobásy, slanina....do prasknutia, chalani a zadarmo.“

Náš rozhovor o dobrotách prerušila pani vychovávateľka. Prezliekli sme sa a v nástupe sme sa premiestnili do jedálne, kde sme si zatancovali a zasúťažili o najlepšiu masku. Vyhrali všetci. A zábava sa začala....

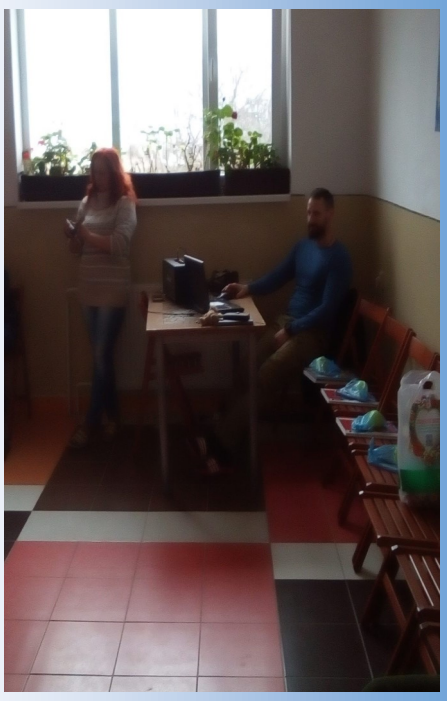

DJ pán Peťo

Masky

Škola hrou - fotopríbeh z Bratislavy

Foto: www.aurelium.sk

Dňa 27.02.2020 sme sa zo školy vybrali na poznávací výlet do Zážitkového centra vedy v Bratislave, ktorý bol plný prekvapení a za všetkých chalanov môžem napísať, že sme sa vôbec nenudili.

3. Aha. Dávida nezaujíma zážitkové učenie, ale jazda autom. To sme si mohli myslieť. Všetkým ukázal ako sa jazdí....na trenažéry.

1. Hókusy, pókusy v priamom prenose. Ako funguje vesmír? Presvedčili sa na vlastnej koži Janko a pani Helenka.

4. Piškvorky si môžete zahrať kdekoľvek na svete, ak máte správne nástroje.

Tomáš, Alex a Braňo si zahrali hru budúcnosti . Stačilo sa sústrediť.

2. Chalani dodnes neprezradili, čo ich zaujalo na tomto mechanizme.

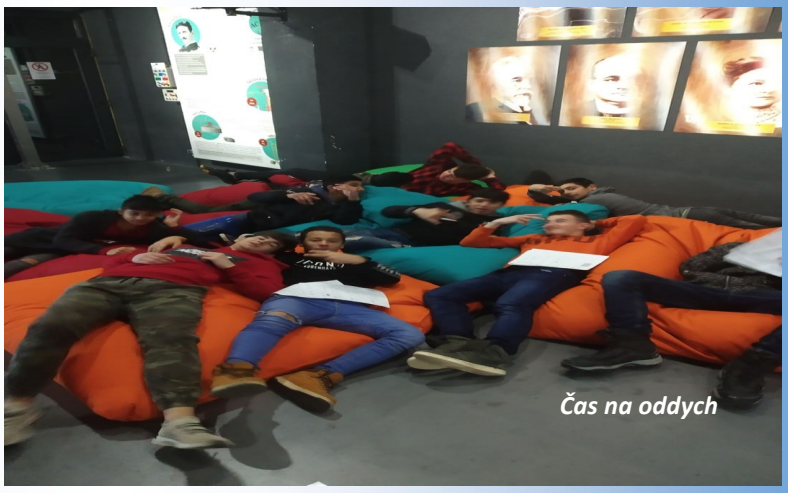
Čas na oddych

Výtvarná výchova ako súčasť terapie

Deti sú úžasné bytosti. Detská kresba sa vždy viaže na duševný stav a prežívanie dieťaťa. Je to akási výpoveď vnútorného života, komunikácia s okolitým svetom. Výtvarná výchova prispieva k celému rozvoju osobnosti všetkých detí. Je to jedna z foriem tvorivej aktivity.

Markus tvorí počas prestávok. Oslovila ho pani Stanka. V čase, keď bol Markus zamilovaný a nemohol byť so svojou láskou. Ale to sme netušili. Som rád, že idú jarné prázdniny, lebo Markus by zakreslil celú školu aj našu triedu.

Každú kresbu sme starostlivo prezreli, či tam niečo nechýba alebo nie je naopak navyše. Zhodli sme sa v redakčnej rade, že kresby sú zaujímavé, ale ďalej sme ich neskúmali. Rozhodli sme sa, a zabralo to dosť času, že kresby pomenujeme. V redakcii nastal šum ako vo včeľom úli, skoro sme sa pohádali, lebo označiť výstižným slovným spojením kresby, nebolo jednoduché. Napokon sa nám to podarilo a dohodli sme sa, že v rubrike „Výtvarná výchova ako súčasť terapie“, budeme aj naďalej pokračovať.

Nesúhlasil som, pretože viac sa máme venovať literárnej činnosti, ale zhodli sme sa všetci, že akákoľvek aktivita v oblasti umenia, môže priniesť svoje ovocie.

Posúďte sami. Ja sa vyznám v písaní, iní v maľovaní a kreslení.

Julo, 9. roč.

Lucia

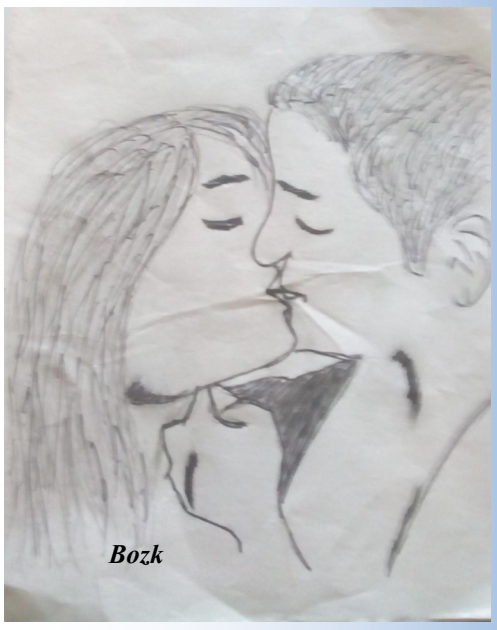

Bozk

Nespútaná